

Tanke om et virkeligt Tokammerssystem som folkelig og demokratisk. Garanti over for Ensidigheder og Yderligheder opgivet.

Det foreslaaede Rigsting, der skal afløse det nuværende Landsting, vil efter Mindretallets Opfattelse ikke kunne faa nogen selvstændig Betydning ved Siden af Folketinget. Halvdelen af dets Medlemmer udgaar direkte af Folketinget og er saaledes kun det samme med et andet Navn. Hvad angaar den anden, paa Landslisterne opførte Halvdel af dette Tings Medlemmer, vil disse blive udpeget af Partiorganisationernes Centralledelser. At dette er ensbetydende med en overordentlig Styrkelse af Partivældet og en tilsvarende Formindskelse af Vælgernes Indflydelse paa Valget af Rigstingets Medlemmer, er indlysende. Forslaget er paa dette Punkt et utvivlsomt Tilbageskridt i Sammenligning med den bestaaende Grundlov, efter hvilken tre Fjerdedele af Landstingets Medlemmer vælges af Valgmænd, valgte af de til Landstinget valgeberettigede Vælgere. Tendensen til at øge Partiorganisationernes og Partimaskineriets Magt og Indflydelse paa Bekostning af de direkte, uafhængige Vælgere kan Mindretallet kun se paa med de største Betænkeligheder. Saafremt denne Tendens udvikles yderligere — og med det foreliggende Forslags fuldstændige Mangel paa virkelige Kauteler maa man befrygte dette —, indebærer dette Farer for det frie, demokratiske Folkestyre, som det efter vor Opfattelse vil være meget urigtigt at undervurdere. For Mindretallets hele Bedømmelse af det foreliggende Forfatningsforslags Væsen og Karakter er dette Forhold af stor Betydning. Erfaringerne udefra lige til den allerseneste Tid — ogsaa i de Lande, hvor det frie Folkestyre i lange Tider har været grundfæstet —, taler et i saa Henseende alvorligt Sprog, der burde stemme Sindene til større Eftertanke, selv i en Befolkning af et saa roligt Naturel som den danske og i et Land med saa forholdsvis ringe Klassemodsatninger som vort.

Med Hensyn til de ikke egentlig forfatningspolitiske Bestemmelser i det fore-

liggende Forslag skal Mindretallet indskrænke sig til nogle Bemærkninger vedrørende visse Paragraffer i Afsnittene VI, VII og VIII.

I Afsnit VI, der omhandler Udøvelsen af den dømmende Magt, udvides *Rigsrettens Beføjelser* til ogsaa at omfatte Paakendelsen af *Sager om Opløsning af politiske Foreninger* (§ 63, jfr. § 82). Denne Udvidelse af Rigsrettens Kompetence finder Mindretallet afgjort uheldig. Rigsretten skal paadømme Sager, der vedrører Ministrenes Ansvar for deres Embedshandlinger. Hele dens Sammensætning og Opbygning tager Sigte paa denne Opgave. Helt bortset fra de praktiske Ulemper, der er forbundet med at henlægge Paadømmelsen af Sager angaaende politiske Foreningers Opløsning under Rigsretten, er det efter Mindretallets Opfattelse principielt betænkeligt at henvise disse Sager til Rigsretten. De burde behandles paa ganske almindelig Vis af de sædvanlige Domstole, i sidste Instans af Højesteret. Rigsrettens stærkt politiske Islæt, der er naturligt og rigtigt, naar det drejer sig om Sager anlagt mod politiske Ministre, gør den efter vor Mening uegnet til Behandling og Paakendelse af Sager, over for hvilke de politiske Dommere ingenlunde altid vil kunne have den ønskelige uafhængige Indstilling.

I Afsnit VII, der indeholder Bestemmelser angaaende *Folkekirkens Stilling* og Borgernes Rettigheder paa det religiøse Omraade, har Mindretallet i Udvalget stillet Ændringsforslag til §§ 71 og 73. Disse Ændringsforslag byggede paa den til Udvalget rettede Henvendelse fra Bestyrelsen for Landsforeningen af Menighedsraad, hvis Opfattelse og Synspunkter Mindretallet i enhver Henseende kan tiltræde. Det første af disse Forslag gik ud paa at sikre *Menighedsraadene* Ret til at udtale sig i Tilfælde af Ændringer vedrørende Kirkens indre Forhold. Det foreliggende Forslag bestemmer, at saadanne Ændringer kun kan gennemføres, efter at Forhandlinger derom er ført med *Biskopperne*. Herimod har Mindretallet intet at indvende, men det synes saavel af Hensyn til den almin-